

Virksomhed som saadan, saafremt han paa strafbar Maade har forset sig i sin Gerning og derved vist sig uskikket til at udøve saadan Gerning eller uværdig til den for en Læge fornødne Tillid. Som ligeledes tidligere anført, vil Bestemmelsen ogsaa kunne anvendes overfor Læger, der straffes efter § 18 eller § 19.

Den foreslaaede Bestemmelse er formuleret i nær Tilknytning til § 79 i Borgerlig Straffelov. Dog har man anset det for rigtigt at foreslaa, at Gengivelse af Retten til at udøve Lægevirkosomhed, naar den er frataget i Henhold til den foreslaaede Bestemmelse — paa samme Maade som naar den er frataget paa Grund af Lægens Farlighed i Medfør af § 5 — meddeles af Indenrigsministeren, medens Virkningerne af de i Henhold til Borgerlig Straffelovs § 79 omhandlede Domme bortfalder ved kgl. Resolution. Endvidere har man kun fundet det paakrævet at skabe Mulighed for administrativt at kunne give Tilladelse til paany at udøve Lægegerning, naar Retten til at udøve saadan Gerning er fradømt en Person for bestandig, og da tidligst efter 5 Aars Forløb. Efter Straffelovens § 79 kan derimod Virkningerne af de i Henhold til denne Bestemmelse afsagte Domme altid ophæves ved kgl. Resolution, uanset om Retten er fradømt for Tid eller for bestandig, og uanset hvor lang Tid der er hængaet efter Dommens Afsigelse.

Til § 21.

At reklamere for sin Virksomhed har gennem lange Tider været anset for upassende for en Læge. Den almindelige danske Lægeforening har reguleret dette Forhold forsaavidt dens Medlemmer angaar og har udfærdiget bestemte Regler for, hvilke Bekendtgørelser dens Medlemmer maa udsende. Man mener imidlertid ikke, at der for det offentlige er tilstrækkelig Anledning til i Almindelighed at forbyde Læger at reklamere. Kun forsaavidt en Læges Reklamering kan virke vildledende for Befolkningen med Hensyn til Lægens Kvalifikationer eller med Hensyn til de Behandlingsmetoder, han anvender, findes der Grund for det offentlige til at skride ind, jfr. Stk. 1.

I 2. Stk. foreslaas derhos — ligesom i § 7, sidste Stk., i Lov Nr. 111 af 11. April 1909 — fastsat Straf for den Person, som, efter at have mistet Retten til at virke som Læge, vedblivende udøver saadan Virksomhed. De for Lægfolks Behandling af syge

foreslaaede Regler, hvilke ikke indeholder et fuldstændigt Forbud, er i denne Henseende ikke fyldestgørende. Det drejer sig her om Tilfælde, hvor det af det offentlige — administrativt eller ved Dom — positivt er fastslaaet, at vedkommende er uskikket eller uværdig til at udøve Lægegerning, og det maa derfor være ham ubetinget forbudt at fortsætte dermed. Ogsaa Respekten for Samfundets Retshaandhævelse kræver, at den Person, som Samfundet har erklæret for uegnet til at udøve Lægevirkosomhed, ikke kan fortsætte sin Virksomhed ganske uhindret, blot under en anden Betegnelse. Den foreslaaede Strafferamme svarer til Strafferammen i Borgerlig Straffelovs § 131.

Til § 22.

§ 22 er den almindelige Straffebestemmelse for den Læge, der overtræder de Bestemmelser, som indeholdes i eller udfærdiges i Medfør af Lovudkastet, og som er egnet til at belægges med Straf. For visse alvorligere Forseelser er i §§ 18 og 19 og § 21, Stk. 2, foreslaaet strengere Straf. Lægers Tilsidesættelse af den dem paahvilende Indberetnings- og Anmeldelsespligt, jfr. § 11, vil ogsaa kunne forfølges disciplinært efter § 17. Sundhedsstyrelsen vil altsaa have Valget mellem at forfølge en saadan Sag disciplinært eller at gøre Anmeldelse til Politiet, i hvilken Henseende bemærkes, at Forfølgelse ved Domstolene ifølge § 29 ikke kan finde Sted uden i Henhold til Sundhedsstyrelsens Begæring.

Til § 23.

Der henvises til den under Afsnit IV 2. i Kommissionens Betænkning givne Redegørelse om Lægers Erstatningsansvar.

Til § 24.

At den, der ikke har Autorisation som Læge, ikke maa betegne sig som Læge eller paa anden Maade, der er egnet til at vække Forestilling om, at han har saadan Autorisation, er en selvfølgelig Regel, der hævdes ogsaa i de Lande, Tyskland og England, hvor Adgangen til at tage syge i Kur staar aaben for enhver.

Om en anden Betegnelse end »Læge« vil være egnet til at vække Forestilling om, at vedkommende har Autorisation, kan naturligvis i det enkelte Tilfælde være Genstand for Tvivl; men Afgørelsen vil dog i Praksis næppe være vanskelig for Domstolene. — Derimod lader det sig ikke